

vælle Betænkelse. I Fjordene, hvor Arealer er indskrænket, og hvor der findes Fiskearter, som der have stadigt Ophold, er Forholdet et andet; her vil maaste en passende, ikke for generende Fredning være paa sin Plads, men ogsaa her maa man gaa varomt frem og begynde med smaa Strid. Efterhaanden som man gennem Tilsynet vinder mere Sikkerhed, kan man gaa videre, isald det findes gaarligt.

Efter det saaledes Udvillede maa Flertallet tilraade Forsigtighed paa dette Omraade, og at der kun iærskettes Forandringer, hvor man med nogenlunde Sikkerhed kan skjønne, at man derved kan fremkalde et forøget Udbytte i Nutid og Fremtid.

Denne Række har man søgt at forme i højsølgende Vædringsforslag til Lovforslaget.

I. Saltvandsfiskeriet.

Til Kapitel 1.

Umindelige Bestemmelser.

I dette Kapitel findes de to vigtigste Paragrafer i hele Lovudkastet, nemlig 1 og 3. Spad § 1 angaar, da maa enhver, som kender de her omhandlede Forhold, blive meget ubehagelig berørt ved at se, hvorledes fremmede Staters Undersaatter overfare vort Soterritorium og paa sine Steder drive der et meget udstrakt Fiskeri til stor Skade for vort eget og en væsentlig Hindring for dets fremtidige Udvikling. Det er det første og væsentligste Punkt i hele Lovforslaget. Her synes ikke at være nogen Middelvet at gaa, naar man undtager Øresundet; det Gnefte, her er at gjøre, er ved et bestemt Forbud, som man vil hævde, at staffe alt dette Uvæsen ud af Verden. Drister man sig ikke dertil, men kun til Indskrænkning i de bestaaende Forhold, er man inde paa et Straaplan, som igjen fører tilbage til det Nuværende og maaste endnu mere yderliggaaende Forhold paa dette Omraade.

§ 3 angaar Bredeiernes Ret til Aalegaardsfiskeri, en Ret, som har været Gjenstand for forskellige Fortolkninger og fremtalde megen Strid og ikke ubetydeligt Nationaltab. Ordningen af denne Sag paa en retferdig og til alle Sider billig Maade har saa stor almen Interesse, at Lovgivningsmagten ikke bør lade denne Leilighed gaa fra sig, inden Sagen er bragt ind i en mere tilfredsstillende Form. Dette har Udvalgets Flertal troet at træffe i den til § 3 stillede Vædring. D. L. 5, 10, 43 hjemler Bredeierne Ret til Fiskeri med Aalegaarde ud for Kysten, enhver ud

for sin Grund, derimod ikke med Aalestader. Da det gennem et Andragende fra 21 Aalegaardsfiskere er oplyst, at det sidstnævnte Fiskeri nu gennem Praxis har udviklet sig saaledes, at det drives paa indtil 24 à 26 Fods Dybde og i denne Udstrækning fordrer deres Ret respekteret, medens Fiskeri med Aalegaarde ikke har været praktisk drevet til en større Dybde end 12 à 14 Fod, saa tror Flertallet, at en saadan Udstrækning af Bredeiernes Ret, som disse saaledes i Tidernes Løb have tilegnet sig, ikke har været dem tiltænkt ved ovennævnte Lovbestemmelse. Denne Lovbestemmelse tilfuger vel Bredeierne Aalegaardsret, men denne Ret kan fornuftigvis ikke gjælde i en større Udstrækning eller til en større Vanddybde, end den praktisk kan anvendes, og heller ikke gjælde for andre Redskaber end det nævnte. Da dette Redskab efterhaanden i alt Væsentligt er gaet af Brug og erstattet af Aalestader, har Udvalgets Flertal troet det rigtigt, at den Bredeierne egentlig Lovhjemlede Forret til Fiskeri med Aalegaarde ud for Kysten, ogsaa kom til at omfatte Brugene af Aalestader; men paa Grund af, at Erfaringen har lært, som alt antydet, at Fiskeriet med de sidstnævnte Redskaber kan drives i en langt større Udstrækning end med Aalegaarde, har man troet herfor at burde fastsætte en Begrænsning. Denne Begrænsning foreslaar man saaledes, at den Fredningsret, som Bredeieren bør tilkomme for sit Fiskeri, gjælder kun det Redskab, som er udsat i umiddelbar Forbindelse med Kysten, men derimod ikke de Redskaber, som mulig udsættes i Forbindelse med det nærmest Land udsatte. Man anser det nemlig for billig, naar Lovgivningsmagten meddeler Bredeieren samme Forret til Fiskeri med Aalestader, som D. L. hjemler ham for Aalegaardsfiskeriet, at han saa maa finde sig i denne Begrænsning, og det saa meget mere, som Forfatteren af D. L. vist aldrig har tænkt sig denne Bredeiernes Forret i videre Udstrækning end for en fra Land udsat Aalegaard, og Fredning for denne i saadan Udstrækning, at intet andet for dette skadeligt Fiskeri maa drives saaledes i dens Nærhed, at det skader Fiskeriet med denne.

De herhenhørende Vædringer ere i det Væsentlige overensstemmende med Anden i Lovforslaget, saa Meningene med disse nærmest er at faae Lanken ubtalt i en mere klar og bestemt Form.

Desuden stiller Flertallet Forslag til § 3 nye Paragrafer til dette Kapitel; den første gaar ud paa at fiske Bredeieren, for hvis Lod der fremkommer Opgrøde af Siv og Rør, mod, at der i saadan Opvært drives et for denne ødelæggende Fiskeri. Den anden gaar ud paa at gjøre det muligt at Bestemmelser i Lov af 4de Juli 1850 angaaende Forpligtelsen til Jordes Afstaaelse til Anlæg af Stier ogsaa kan anvendes paa saadanne til Landingspladser. Den 3die gaar ud paa at bemyndige Indenrigs-